

NAGY GÁBOR

Ádám

*Az éj – isten ujjai közt
lepergő fekete ribizli –
befesti tested bokrait.
Mily ostoba, aki irigyl*

*megunt meztelenségedet.
Feküdjön az a tövis-ágyra,
hol párnája fenyőtoboz
s a paplanja híg, póre pára!*

*Vacsorázzon hidegletést
s igyon farkasodú-pohárból
félelmet, fog-kocogtatót.
Sírjon, min te, Ádám: szokásból.*

*Bőrét, mint gyümölcshúst a mag,
levedli majd Évára várva,
mert bár ki fázik, meztelen,
nincs pörébb annál, aki árva.*

Éva

*Karcsu virágszirom illata a
hajnali fényben a tested:
orv figyelőd sose láthat,
bárhova röpköd a szembogara,*

*míg buja friss szagod áradata
szerteröpülve az erdőn
lép-odu méhkatonáit
mintha tüzes bibe, vonzza oda.*

*Ám te gyakorta sírod ki patak
szőke vizét az agyagba
s melleid hús mederébe,
Éva. Ki kérdi a bánatodat?*

*Mind irigyelnek, a leselkedők,
kik sose érthetik: hjába
száll a bibére a méh, míg
nincs meg a por, ki megejti a nőt.*

Ádám és Éva

*Alkony: róka-isten levedlett
bundája ernyedten a földre hull.
Meztelen éjből kibúvó
árnyak: két kéz egyszerre érte nyúl.*

*A mozdulat tétova, félénk
(az állat ily riadt, ha társra lel);
ujjak egymás arcán bolyongva,
vértolulásra sápadás felel.*

*Miként ha gátak felszakadnak
s összeömlik két zubogó folyó,
a testetek egymásba torkoll
(leskelődjön bár ezer szemgolyó).*

*Véteketek vére csorg a fűre,
megpattanó ribizliszem leve.
Felmentés-e a bűn alól, hogy
azt az isten teremté eleve?*

